1

INFORMATOR

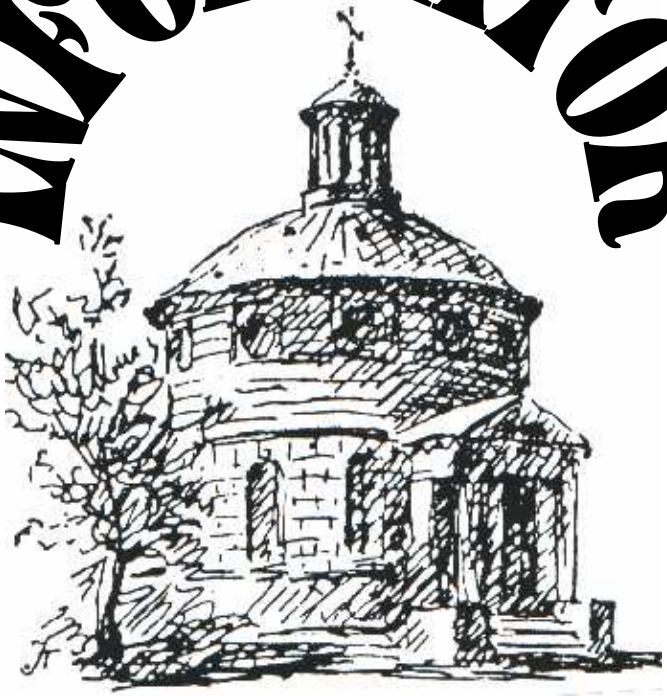

PARAFII EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE

LUTY 2006

Nr 1(31)2006

KAZANIE WYGŁOSZONE PRZEZ
KS. MATEUSZA MATUSZEWSKIEEGO
PODCZAS NABOŻEŃSTWA EKUMENICZNEGO
W EWANGELICKO-AUGSBURSKIM
KOŚCIELE ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE
24 STYCZNIA 2006 R.

Czytania biblijne:
Wj 3, 1-17; Ps 34 (33); Dz 9, 1-6; Mt 25, 31-46

Subtelna obecność Boga

1. Znaki obecności *Tego, który Jest*

Bóg jest wszędzie. W Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy *(Dz 17, 28)*. To przekonanie, wypowiedziane przez Apostoła na Areopagu, przekracza granice wyznań i religii. Dlatego zwracamy się do Niego nie tylko w świątyniach, ale gdziekolwiek jesteśmy; także tam, gdzie mieszkamy, pracujemy, żyjemy.

Dla Prawodawcy Mojżesza świątynią Stwórcy był cały świat. Jej sklepienie stanowił niebieski firmament roziskrzony gwiazdami, tak jak to ukazuje liturgiczny hymn o siedmiu dniach stwarzania, umieszczony na początku Tory przez jerozolimskich kapłanów.

A jednak Mojżesz doświadczył miejsca szczególnej obecności Boga: Mojżeszu, Mojżeszu! Zdejm sandały z nóg, gdyż miejsce na którym stoisz, jest ziemią świętą *(Wj 3, 5)*. Później, po gorejącym krzewie, na długim i trudnym szlaku starotestamentalnej wędrówki, takich miejsc, gdzie spotkanie z rzeczywistością Boską może stać się przeżyciem głębszym niż to, jakie dostępne jest zwykle w niezmierzonych obszarach kosmosu[1] było więcej. Karmel, Tabor, Garizim, Betel czy Hebron, Arka Przymierza i Namiot Spotkania, a później jerozolimska świątynia - to te najważniejsze.

Lud Nowego Przymierza dołączył do nich: Betlejem, Nazaret, rzekę Jordan, jezioro Genezaret, górę Tabor, Wieczernik, górę Oliwną, Golgotę i Grób Święty. W tych miejscach ludzie doświadczali czegoś wyjątkowego. One do nich przemawiały i dawały im duchowy kontakt z wydarzeniami, które upamiętniały. Wystarczy wspomnieć sławny opis pielgrzymki do Ziemi Świętej odbytej w IV wieku przez niejaką Egerię, czy notatki św. Hieronima.

---

[1] JAN PAWEŁ II, *List o pielgrzymowaniu do miejsc związanych z historią zbawienia*, 29 czerwca 1999, L'Osservatore Romano 20 (1999) nr 9-10.

Dokonując poświęcenia sanktuarium w Łagiewnikach Jan Paweł II powiedział: Trzeba pamiętać, że choć każdy czas i cały świat można uważać za Jego «świątynię», to jednak są czasy i są miejsca, które Bóg obiera, aby w nich w sposób szczególny ludzie doświadczali Jego obecności i Jego łaski[2.]

2. Wieloraka obecność Chrystusa

W spojrzeniu na miejsca, w których niebo dotyka ziemi i Bóg jest obecny w szczególny sposób, Chrystus dokonał rewolucji. Kiedy zapytano Go, gdzie jest świątynia, w której naprawdę przebywa chwała Jahwe, On wskazał na swoje ciało. To w Nim samym zamieszkuje pełnia Bóstwa *(por. Kol 2, 9)*. Co więcej, przez fakt zamieszkania Ducha Świętego w sercach uczniów Jezusa, stają się oni mistycznym Ciałem Zbawiciela. Ich własne serca stanowią sanktuarium Boga *(por. 1 Kor 3, 16-17; 6, 19)*. Mury świątynne stają się nieistotne. Bo kiedy ludzie opuszczą świątynię, odejdzie z niej i Bóg.

A jednocześnie wystarczy, że gdziekolwiek dwaj albo trzej zgromadzą się w imię Jezusa, tam On jest pośród nich *(Mt 18, 20)*. A jeszcze bardziej Pan jest pośród nich, gdy w Kościele czyta się Pismo święte. Wtedy On sam przemawia. A jeszcze bardziej w sakramentach, bo gdy ktoś chrzci, sam Chrystus chrzci. A jeszcze bardziej jest pośród nich w sakramencie Wieczerzy Pańskiej, pod postaciami eucharystycznymi. Tę naukę, głoszoną już przez Augustyna, przypomniał ostatni sobór w Konstytucji o liturgii *(KL 7)*. Bez tych sposobów obecności Boga z nami nie moglibyśmy żyć. Bez nich nie bylibyśmy Jego Ciałem. Bez nich Kościół nie byłby w świecie sakramentem - wspólnotą ludzką przenikniętą obecnością Boga. Bez tej obecności nie mielibyśmy ludziom nic do zaofiarowania.

3. Bóg daje się poznać jaki Jest

Po co Bóg objawił się Mojżeszowi? Aby człowiek mógł Go poznać. Mądry Mojżesz wiedział o tym, więc pomimo bojaźni i drżenia, ściskając sandały w rękach, odważył się zapytać o Imię. Pytanie było prośbą: powiedz, Kim jesteś? Pytanie to towarzyszy ludziom od początku i nie przestanie ich niepokoić, póki będą na tej planecie. Otrzymał odpowiedź: Jestem, Który Jestem. Ale co to znaczy? Jestem jedyny? Jestem wiecznie istniejący? Jestem niepojęty? Nie znajdziecie na świecie imienia, które mogłoby o Mnie opowiedzieć. O mojej istocie. O moim wewnętrznym

---

[2] JAN PAWEŁ II, *Homilia podczas poświęcenia sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach*, 18 sierpnia 2002, Niedziela 45 (2002) nr 34.

życiu. Nie znaczy to jednak, że pozostanę nieznany. Ehie aszer Ehie, to właściwie Będę, jaki Będę. A więc, jaki Jestem poznacie po moich czynach. Z wydarzeń się dowiedziecie, że jestem Bogiem miłosiernym i litościwym, cierpliwym, bogatym w łaskę i wierność *(Wj 34, 6*).

Później, każdy kto miał szeroko otwarte oczy wiary, pozwalające widzieć więcej, słuchając proroków i rozważając w sercu wydarzenia, jak Maryja, wybrana Córka Izraela i mądra Uczennica Pana, dostrzegał obecność Boga, i z każdej kolejnej epifanii dowiadywał się jaki On jest. Aż nadeszła pełnia czasu i Słowo stało się ciałem *(Ga 4, 4; J 1, 14)*. Wtedy Bóg, którego nigdy nikt nie widział *(J 1, 18)* ukazał się nam. Wtedy też umiłowany uczeń mógł napisać: ujrzeliśmy Go własnymi oczami i dotykały Go nasze ręce *(por. 1 J 1, 1)*. W swoim Synu Bóg rozbił namiot pośród nas i dał się poznać do końca. Bóg jest miłością *(1 J 4, 16)*.

4. Bóg przychodzi, aby powołać do misji

Ale Jahwe ukazał się Mojżeszowi nie tylko po to, aby ten mógł zaspokoić swoją teologiczną ciekawość. Przecież Bóg nadal pozostaje niepojęty. Tutaj bowiem poznajemy tylko po części, jakby w zwierciadle. Dopiero tam zobaczymy twarzą w twarz *(1 Kor 13, 12)*. Bóg przychodzi do człowieka, aby go powołać: Idź, oto posyłam Cię do faraona, i wyprowadź mój lud, Izraelitów, z Egiptu *(Wj 3, 10)*.

Tak jest zawsze. To po to nadprzyrodzona światłość na drodze pod Damaszkiem i słowa Zmartwychwstałego: Wstań i wejdź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić *(Dz 9, 6)*.

Dlaczego tak się dzieje do dzisiaj? Bo to, czego dokonała Głowa, staje się zadaniem całego Ciała. Jak lubił powtarzać wielki papież starożytności św. Leon, to co było w Chrystusie przeszło w Kościół[3]. Ale jak wypełnić misyjne zadanie w podzielonym Kościele, gdzie wciąż tak wiele nas różni? Trzymamy w rękach tę samą Ewangelię, jednak wciąż inaczej ją interpretujemy. Mamy w naszych kościołach podobne ołtarze, ale wciąż się różnimy w rozumieniu tego, co na nich składamy. Mówimy uprzejmie do wszystkich duchownych per ksiądz, czy biskup, ale odmiennie pojmujemy pełnienie kapłańskiej posługi. Nie ma sensu kontynuować tej listy, jest zbyt długa. Więc czy jest coś, co nas w ogóle nie różni? Na szczęście jest: miłość, o której Jezus dzisiaj przypomina.

---

[3] Mowa 74, 2; PL 54, 398

5. Uobecnienie Boga przez miłość ekumenicznym imperatywem

Jutro Benedykt XVI da Kościołowi swoją pierwszą encyklikę zatytułowaną Deus caritas est. Zawsze pierwsza jest najważniejsza, programowa. Czekaliśmy na nią dość długo. Kiedy więc poinformowano, że miłość będzie jej tematem, wielu się zawiodło. Taki wielki teolog i taki prosty temat? Dlaczego? – spytał ktoś wreszcie papieża. A on powiedział tak: Słowo «miłość» jest dziś tak zniszczone, zużyte i nadużywane, że niemal boimy się dopuścić, by pojawiło się na naszych wargach. A jednak jest to słowo sięgające początków, wyrażające pierwotną rzeczywistość. Nie możemy go po prostu porzucić. Musimy je podjąć na nowo, oczyścić i przywrócić mu pierwotny blask, by mogło oświecać nasze życie i prowadzić je na właściwą drogę. Ta świadomość skłoniła mnie, by wybrać miłość jako temat mojej pierwszej encykliki.

Dzisiaj, kiedy ludzie odwracają uszy od słowa i nie ufają instytucjom pozostaje miłość. I dlatego ona jest naszą największą nadzieją na żmudnej drodze ekumenicznych zmagań.

Nasze teologiczne spory przejdą kiedyś do historii, jak słynne Filioque, które nie rozpala już umysłów nawet dogmatyków, a za które przed wiekami zwykli ludzie okładali się kijami na ulicach Konstantynopola. Tak jest i z nauką o usprawiedliwieniu, która legła u podstaw reformacyjnych sporów, a która wyjaśniona przestała być kością niezgody w podpisanej przed prawie siedmiu latu wspólnej deklaracji.

Wracając do domu Kredytową zapytaj mijanych ludzi, kto dla nich jest prawdziwym chrześcijaninem? Czy chociaż jeden powie, że ten, który właściwie pojmuje predestynację? Niewielu też stwierdzi, że jest nim katolik, protestant albo prawosławny. Czy nie usłyszysz raczej, że ten, kto karmi głodnego, daje pić spragnionemu, przyjmuje bezdomnego, opiekuje się chorym i odwiedza uwięzionego, kto przychodzi z pomocą człowiekowi potrzebującemu? *(Mt 25, 35-36)*.

To bardzo niepokojące, że większość ludzi nie interesuje już teologia. Ale to bardzo pocieszające, że coraz mocniej interesuje ich samo serce naszej wiary - miłość. Ludzie noszą w sobie przekonanie, że Bóg najpewniej się objawia na twarzy drugiego człowieka. A objawia się tak po to, abym wziął na siebie los brata – jak mówił o tym pięknie Emmanuel Levinas w eseju o nowym humanizmie.

Tak więc Bóg objawia się nam nie tylko po to, aby nas pouczyć i wyznaczyć zadanie, ale aby iść razem z nami. Bo On jest Emanuelem, czyli Bogiem z nami.

DANE STATYSTYCZNE PARAFII ŚWIĘTEJ TRÓJCY ZA ROK 2005

Na koniec roku sprawozdawczego parafia liczyła **1997** zarejestrowanych osób

Do kościoła wstąpiły **22** osoby

Liczba osób zarejestrowanych skutkiem zmainy miejsca zamieszkania i dotychczas nie rejestrowanych – **11**

CHRZTY

Zanotowano **37** chrztów (w tym 2 osób dorosłych):

Filip Ignacy BYCHOWSKI, Oliwer Otto KNAPIK, Venessa Róża ZGLENICKA, Linda WNĘTRZEWSKA, Filip Cosma DEVILLARD, Zofia Helena NOWAK, Amadeusz Wojciech KRÓL, Dace BERZINA, Kornelia Izabella LILLESTØL, Marcin WOLNIEWICZ, Maja WOLNIEWICZ, Karolina Maria CIEŚLIŃSKA,, William Sture Wojciech OLDENBORG, Adrian Janusz BECKER, Kacper Janusz DOMAGALSKI, Wiktor Witold MIGOŃ, Amelia Anna PERL, Jan KOŚCIKIEWICZ, Mikołaj KOŚCIKIEWICZ, Kacper KACZOROWSKI, Kajetan KACZOROWSKI, Klaudia SZABŁOWSKA, Julia Magdalena PALKA, Dominik Piotr PALKA, Mateusz OBŁUSKI, Dominik SAŁEK, Julia ŚWINARSKA, Filip Andrzej POPPE, Jakub Piotr KUŹWA, Michał Jakub MUELLER, Gerard Tomasz HINTZ, Ewelina Apolonia WĄS, Kaj Mikael LENCK, Marcin Juliusz MALIŃSKI, Zofia Ewa WARDYŃSKA, Adam Samuel LUKAS, Aleksander Gabriel KITZMAN

❀❀❀

Na lekcje religii i naukę przedkonfirmacyjną uczęszczało **88** dzieci.

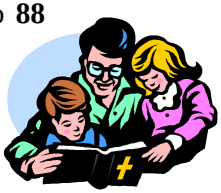

Na zajęciach Szkółki Niedzielnej i Niedzielnego Przedszkola uczęszczało **61** dzieci

❀❀❀

KONFIRMACJA

W Święto Trójcy – 22 maja odbyła się konfirmacja siedmioosobowej grupy młodzieży:

Marta Klara MIKOŁAJCZYK, Artur Waldemar DOMARADZKI, Jarosław Andrzej GRODZICKI, Robert Tomasz KIONKA, Adam MACHLEJD, Julian Maciej OSŁAWSKI, Michał Dawid SĘDOWSKI

❀❀❀

ŚLUBY

Pobłogosławiono **12** par małżeńskich:

Maciej Adam ADAMCZEK – Sylwina STOJANOWA;
Tomasz STADNIK – Aneta PAŁYSKA;
Claes Fredrik WARGSKOG – Olga Renata ORZEŁ;
Gustaw ŚWIDERSKI – Izabela Katarzyna RYLAK;
Sebastian Cezary HERDA – Magdalena MALICKA;
Guntis AVOTS – Dace BERZINA;
Tomasz Ryszard SMOSARSKI – Katarzyna Danuta HINTZ;
Adam Paweł STOLARSKI – Magdalena Barbara PAŁKA;
Przemysław Aleksander KOWALEWSKI – Magdalena Marianna PAPIER;
Amadeusz Wojciech KRÓL – Erika OLEY;
Aleksander Wiktor ŁUPIENKO – Katarzyna MACIEJEWSKA;
Maciej Michał SZYMANIAK – Monika Katarzyna MACHLEJD

❀❀❀

Do stołu Pańskiego przystąpiło **4140** osób

❀❀❀

Zmarło **39** parafian. Pochowano także 4 osoby nie zarejestrowane w kartotece parafialnej.

Ks.dr Włodzimierz Nast
Proboszcz

NASI CZCIGODNI PARAFIANIE I PENSJONARIUSZE EOD „TABITA" KTÓRZY W PIERWASZYM KWARTALE 2006 ROKU OBCHODZĄ SWOJE JUBILEUSZOWE URODZINY

95-te urodziny:

6. 01. – Julian RATAJ

90-te urodziny:

12. 01. - Eliza BADOWSKA
27. 01. – Stanisław HUMMEL
8. 04. – Anna FIJAŁKOWSKA

85-te urodziny:

1. 01. – Stefan PELINKO
2. 02. – Stanisław KNYZIAK
28. 01. – Alina DOMINAS
1. 02. – Edward ARNOLD
26. 03. - Maria KUGIEJKO

80-te urodziny:

22. 01. Edmund TESZ
30. 01. – Danuta MIESZKOWSKA
18. 02. – Irena SOWA
28. 02. Wacław MILCZARCZYK
19. 03. – Waldemar GŁOWACKI

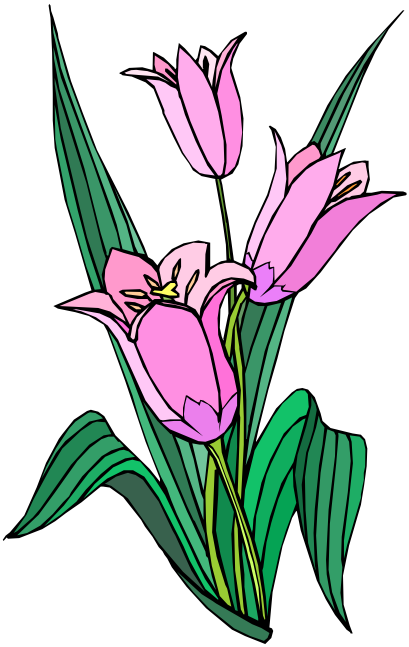

Wszystkim Dostojnym Jubilatom,
a także wszystkim Parafianom,
którzy obchodzą swoje urodziny w tym okresie,
najserdeczniejsze życzenia Bożego błogosławieństwa
na dalsze lata życia
składają
Księża, Rada Parafialna i redakcja Informatora
Parafii Świętej Trójcy

PAN WIESIO...

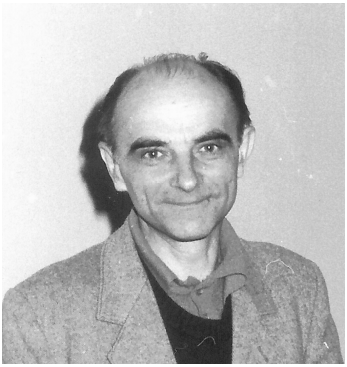

Chyba każdy z nas - parafian Św. Trójcy - zna pana Wiesława. Dla wielu była to pierwsza osoba, którą poznali w parafii.

Gdy przyjechałem na egzaminy wstępne na ChAT, udałem się w niedzielę do kościoła Św. Trójcy w Warszawie. Pierwszą osobą, którą spotkałem w kościele - był pan Wiesław. – wspomina dzisiaj prof. Karol Karski.

Do dziś, gdy w kościele coś nie działa: światło, mikrofony - parafianie mówią: *pewnie Wiesio jest na urlopie...*

Poinformowałam p. Wiesława Klinbajla, że chciałabym coś o nim napisać, gdyż zdaję sobie sprawę, że jest on osobą w naszej parafii najsilniej związaną z powojenną historią kościoła Św. Trójcy, bo od 50 lat jest w tym kościele na co dzień. Trudno było jednak umówić się na rozmowę. To człowiek niezwykłej skromności. *O kościele, wydarzeniach, o ludziach z Kredytowe j- tak, ale o mnie?*- odpowiadał. W końcu jednak umówiliśmy się na wspomnienia...

AK: Pan urodził się w Warszawie, a Pańscy rodzice też pochodzili z Warszawy?

Wiesław Klinbajl: - Urodziłem się w 1931 r. w Warszawie. Moi rodzice brali ślub w kościele Św. Trójcy i ja tu też byłem ochrzczony. Mamusia pochodziła z Warszawy, Tatuś był łodzianinem. Mieszkaliśmy w Warszawie na Grzybowskiej - przed wojną i w czasie okupacji. Tata zmarł w 1941 r. Już w czasie okupacji zarabiałem rozwożąc lemoniadę i wodę sodową po mieście. Właściciel kamienicy, w której mieszkaliśmy miał małą wytwórnię lemoniady i wody sodowej. Dom przetrwał powstanie. A my podzieliliśmy los wszystkich warszawiaków, wywieziono nas przez obóz w Pruszkowie do Niemiec, ale już gdzieś w maju 1945 r. z tobołkiem na małym wózeczku wróciliśmy z Mamą do Warszawy. Dom został zniszczony już po powstaniu, wypalony, nic nie ocalało... Zamieszkaliśmy u dziadków we Włochach. Uczyłem się i pracowałem. Jestem elektromonterem, mam dyplom mistrza. 42 lata przepracowałem w zakładach POLAMP, to były dawne zakłady Philipsa.

AK: - Kościół 16 września 1939 r. został zbombardowany i spłonął, zawaliła się kopuła. Czy już wtedy był taką ruiną jaką znamy z fotografii powojennych, czy dopiero działania w 1944 r. dokonały ostatecznego zniszczenia?

W.K- Już nie było co niszczyć w 1944 r.! Stały już tylko mury. Kopuła była z modrzewiowego drewna, balkony, filary były drewniane. Betonu, stali nie było tak jak teraz! To wszystko było drewno i to się paliło jak drzazgi!!! Ta część z zakrystią była najmniej zniszczona i tam zaraz po wojnie urzędowały władze kościoła i Wydziału Teologicznego UW, odbywały się wykłady, mieszkali studenci... Na szczycie ruiny kościoła rosła niewielka brzózka-samosiejka; gdy

rozpoczęto odbudowę pani Leokadia Szyndler, która mieszkała w zakrystii, przesadziła ją na skwer z tyłu kościoła, drzewko przyjęło się i rośnie do dziś...

AK: A kamienica na Kredytowej?

W.K – Przed wojną kamienica była większa niż jest teraz i mieszkania były też większe, ale w trakcie odbudowy po zniszczeniach wojennych - mieszkania dzielono na mniejsze. Pierwszą lokatorką, która zamieszkała w tej zrujnowanej kamienicy była p. Barbara Juroczko. Najmniejsze zniszczenia były w tej oficynie, gdzie teraz jest kancelaria, nad kancelarią tuż po wojnie działało ambulatorium, które było jakby kontynuatorem działalności szpitala ewangelickiego. Ja zamieszkałem na Kredytowej z żoną dopiero w 1963 r. Ileż tu ludzi się przewinęło! Ja to ze wszystkimi mieszkańcami miałem dużo styczności, bo jak się coś komuś zepsuło: jakieś urządzenie czy jakaś lampka, to naprawiałem. Znaliśmy wszystkich powojennych biskupów. Najwięcej kontaktowałem się z bp Andrzejem Wantułą. Nawet na 2 tygodnie przed śmiercią byłem jeszcze u niego na Miodowej.

A.K – Czy wtedy, gdy władze państwowe odebrały kościół wierzyliście, że go odzyskacie?

W.K – Księża wierzyli. Ich nadzieja udzielała się nam, młodzieży. Kościół zwrócono parafii w 1956. Ks. Michelis natychmiast ustawił ołtarz pod oknem (pierwszym po prawej stronie od bocznego wejścia) i odprawił pierwsze nabożeństwo (*18. 11. 1956 r.)*. Władze przekazały odbudowany w stanie surowym kościół, ale bez żadnej dokumentacji!!! Ja zajmowałem się instalacją elektryczną. Wszystko trzeba było posprawdzać. Prace wykończeniowe trwały, nabożeństwa odbywały się przy ołtarzu pod tym oknem, a na środku stał las rusztowań, na których ułożone były tory, dla ruchomego rusztowania z którego robotnicy prowadzili prace wykończeniowe kopuły. Późną jesienią 1957 roku, p. Bednarski ze swoimi pracownikami złocił krzyż osadzony na szczycie latarni kościoła. Do mnie należało podprowadzenie im oświetlenia i zapewnienie ogrzewania. Dzisiaj już bym tam nie wszedł!

AK: Czy był pan już wtedy zatrudniony w parafii na etacie?

WK: Nie, to nie był żaden etat. Ale pierwsza zatrudniona w parafii była moja żona – Lila *(Emilia)*, na etacie zakrystiana – w 1964 r.! Zajmowaliśmy się razem kościołem: sprzątaniem, konserwacją, obsługą nabożeństw, uroczystości, ale także odśnieżaniem wokół kościoła itp. Żona była na tym etacie do końca 1974 r., potem ja zostałem zatrudniony „na zlecenie" do obsługi nabożeństw w niedzielę, ale właściwie zajmowałem się też różnymi pracami w inne dni. Dopiero od 4 lat jestem zatrudniony na ½ etatu.

AK: Jakie wydarzenie w ciągu tych lat utkwiło Wam szczególnie w pamięci?

WK: Uroczystość poświęcenia odbudowanego kościoła. 22. 06. 1958 r. To była wielka uroczystość. Oprócz luteran z całego kraju byli też liczni goście zagraniczni. Kościół był wypełniony. Nawet na galeryjce stali ludzie! To było wielkie przeżycie.

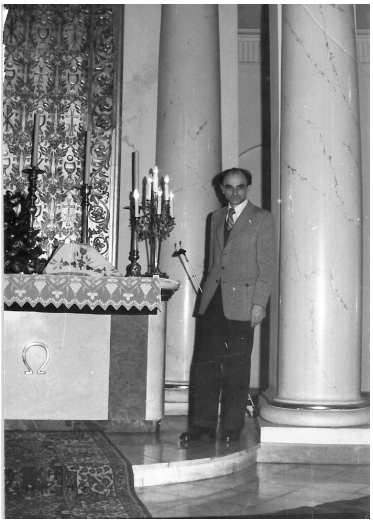

Pan **Wiesław Klinbajl** od 50 lat zajmuje się w kościele konserwacją instalacji elektrycznej, dzwonów, oświetlenia, nagłośnienia, można powiedzieć że technicznie zabezpiecza każde nabożeństwo, każdą uroczystość w kościele, co roku prowadzi konfirmantów na latarnię kościoła. Jego sylwetka pojawia się tuż za ołtarzem zarówno gdy zwiedzają kościół wycieczki, uczestnicy zgromadzeń, czy wybitni dostojnicy państwowi z kraju i zagranicy, jak i w czasie każdego nabożeństwa, dyskretnie obserwując, czy wszystko przygotowane jak należy, czy wszystko działa, czy czegoś nie brakuje... Wie o naszym kościele chyba wszystko, zna w nim wszystkie zakamarki, każde miejsce. Jako młody chłopak wraz z innymi odgruzowywał ruiny kościoła, by mogły się odbyć pierwsze po wojnie konfirmacje - jeszcze w 1946 r., pod gołym niebem, potem był przy jego odbudowie. Sam był jednak konfirmowany w 1950 r. w kościele ewangelicko-reformowanym, a w 1955 r. brał tam ślub z Emilią Lilienthal, bo kościół Św. Trójcy był wtedy niedostępny. W 1951 r. przeżywał jak inni, zabranie kościoła przez władze państwowe, które zamierzały przeznaczyć go na cele świeckie. Od czasu gdy kościół zwrócono Parafii w 1956 r., pan Wiesław nieprzerwanie jest z nim związany, niezwykle obowiązkowy, zajmuje się konserwacją różnych urządzeń, często już przestarzałych, ale pieszczone przez sumiennego konserwatora jeszcze długo będą kościołowi służyć.

Aldona Karska

W tym roku, 20 października pan Wiesław Klinbajl skończy 75 lat,
ale już dzisiaj pragniemy mu złożyć

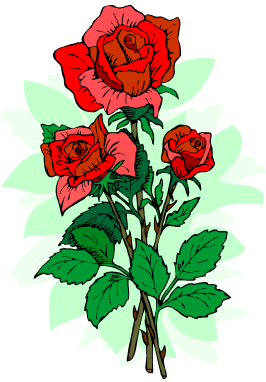

Najserdeczniejsze życzenia
długich lat życia w zdrowiu,
Błogosławieństwa Bożego
w następnych latach życia
i oby jak najdłużej mógł
służyć naszemu kościołowi

Z ŻYCIA POLSKIEGO TOWARZYSTWA EWANGELICKIEGO W WARSZAWIE

W trzeci poniedziałek listopada, dn. 21.X.05, znany socjolog, prof. **Juliusz Gardawski** wygłosił prelekcję nt. „Wzory postaw społeczeństwa polskiego oraz przemiany w świadomości Polaków po r. 1989". Wystąpienie przyjęte było z wielkim zainteresowaniem, gdyż łamało wiele potocznych poglądów, np. na temat bezrobocia. Prelegent ukazywał także na kontynuację dawnych oczekiwań społecznych, odziedziczonych po PRL-u (stąd sukces populistycznych haseł, głoszonych przez obecnych polityków). Po prelekcji nastąpiła żywa dyskusja, zgromadzeni zadawali wiele pytań, m.in. o „czarny wizerunek" PRL-u, którego nie pozbędziemy się z mediów, a także ze świadomości młodzieży.

Grudniowe spotkanie (dn. 19.XII.05) było spotkaniem opłatkowym. Zanim jednak wszyscy zaczęli składać sobie świąteczne życzenia, zaproszony gość, redaktor **Konstanty Gebert** (Dawid Warszawski) wygłosił prelekcję nt. współczesnego Izraela i stosunków polsko-izraelskich w minionym ćwierćwieczu. Okazuje się, że na poziomie oficjalnym są one bardzo dobre, wręcz wzorcowe. Jednak w sferze kontaktów osobistych, międzyludzkich ogromną szkodę uczyniło zerwanie stosunków dyplomatycznych w okresie po wojnie egipsko-izraelskiej i nie podtrzymywanie ich aż do roku 1989, kiedy to nowy rząd Polski nawiązał je ponownie. W tym czasie wyrosło nowe pokolenie Izraelczyków, które Polskę zna jedynie jako miejsce obozów koncentracyjnych i martyrologii Żydów (coroczne przyjazdy młodzieży w kwietniu na rocznicę powstania w getcie warszawskim). Tego rodzaju skojarzenia, z dodatkiem wciąż żywych stereotypów nt. Polak – Żyd (istnieją one nie tylko w społeczeństwie polskim) powodują, że młodzi Izraelczycy nie mają pozytywnego obrazu Polski i Polaków ani chęci, aby go zmieniać. Poprzednie pokolenia, znające nasz kraj z autopsji i kultywujące piękną, literacką polszczyznę, niestety odchodzą już do przeszłości. Spotkanie było b. ciekawe, zadawano liczne pytania, m.in. na temat powyższych stereotypów czy odradzania się poczucia tożsamości religijnej wśród społeczności żydowskiej w Polsce (co red. Gebert zilustrował bardzo osobistym przykładem), a także pewnych analogii między sytuacją Żydów i ewangelików w społeczeństwie polskim.

W dn. 16 stycznia 2006 r. gościem PTE była pani diakon **Halina Radacz**, która także mówiła o współczesnym Izraelu, tym razem od strony turystyczno-krajobrazowej (wystąpienie było ilustrowane licznymi zdjęciami). Nie skupiała się jednak na znanych miejscach „świętych", choć były nawiązania do historii Izraela, lecz raczej na codziennych scenach ze współczesnego życia, na przykład demonstrując widoki Jerozolimy arabskiej, żydowskiej i chrześcijańskiej. Towarzyszący jej mąż, ks. Waldemar Radacz, który także kilkakrotnie był w Izraelu, dodawał komentarze, dotyczące problemów społeczno-politycznych, m.in. współżycia grup ludności, różniących się religią i kulturą. Prelekcja wzbudziła duże zainteresowanie osób, zgromadzonych na comiesięcznym spotkaniu warszawskiego oddziału PTE.

Elżbieta Chmiel,
Alicja Sadomska

Przypominamy, ze spotkania warszawskiego oddziału
POLSKIEGO TOWARZYSTWA EWANGELICKIEGO
odbywają się w każdy trzeci poniedziałek miesiąca
(z wyjątkiem lipca i sierpnia),
o godzinie 17^{30} w sali parafialnej, ul. Kredytowa 4
ZAPRASZAMY!!!

ZIMOWISKO W WIŚLE-JAWORNIKU

Wszystkim wiadomo, że zima jest najpiękniejsza w górach, gdzie można jeździć na nartach i sankach oraz podziwiać piękne widoki. Dlatego po raz kolejny Diakonia naszej Parafii postanowiła zorganizować rodzinne ferie zimowe w Domu Gościnnym Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Wiśle-Jaworniku. Tegoroczny turnus trwał od 21 do 28 stycznia i wzięło w nim udział 14 osób,

którym towarzyszyły i opiekowały się katechetka naszej Parafii – Elżbieta Byrtek i koordynator diakonii – Magdalena Brzóska.

Styczniowa pogoda w Wiśle była wręcz wymarzona – prawdziwa zima z mrozem i mnóstwem śniegu. Nic więc dziwnego, że narciarze i saneczkarze wykorzystywali każdą możliwą chwilę na uprawianie sportu. Był też czas na spacery i różnorakie zabawy na świeżym powietrzu. Wielką frajdą dla wszystkich był kulig w Wiśle-Czarnem. Po przejażdżce konnymi saniami był czas na pieczenie kiełbasek przy ognisku oraz zabawę na śniegu. Oprócz tego w czasie trwania zimowiska zostały zorganizowane wycieczki do Wisły i Cieszyna.

O ciała uczestników ferii dbały panie kucharki z ośrodka w Jaworniku, zaś o ducha opiekunki obozu. Każdego dnia odbywały się spotkania poświęcone na rozważanie Słowa Bożego, wspólny śpiew i modlitwę. Uczestnicy obozu wzięli również udział w nabożeństwie rozpoczynającym Ogólnopolską Zimową Olimpiadę Młodzieży Ewangelickiej.

28 stycznia, w sobotni wieczór uczestnicy obozu wrócili do Warszawy – zadowoleni i wypoczęci, ale jednocześnie trochę smutni, bo tęskniący za białym szaleństwem w Wiśle. Na szczęście za rok znów będzie zima i ferie.

mb

ROCZNICA

Dnia 27 stycznia minęła 11 rocznica śmierci księdza seniora Jana Waltera zmarłego nagle w 1995 r. Z tej okazji przy jego grobie zebrały się przedstawicielki Koła Pań wraz z ks. Janem Hause, aby oddać hołd jego pamięci, złożyć na kamieniu nagrobnym kwiaty i odmówić wspólną modlitwę. Dziękując za dzieło życia i posługę duszpasterską księdza seniora proszono również w modlitwie przyczynnej o zdrowie dla pani seniorowej Ewy Walter. Piękna słoneczna pogoda napełniła serca zebranych otuchą i ufnością w pełne troski prowadzenie Boże.

M.Ch.

Szanowni Państwo!

W związku ze zbliżaniem się terminu, w którym należy dokonać rozliczenia podatkowego, Społeczny Komitet Opieki nad Zabytkami Cmentarza Ewangelicko-Augsburskiego pragnie poinformować wszystkich parafian i osoby zainteresowane ochroną zabytków o **możliwości odpisu 1% od podatku** na ten właśnie cel. Wpłatę taką (1% od obliczonego podatku) można kierować na konto Towarzystwa Opieki nad Zabytkami, które ma status instytucji pożytku publicznego. **Na przekazie należy zaznaczyć, że przekazywane pieniądze mają być przeznaczone na potrzeby Społecznego Komitetu Opieki nad Zabytkami naszego cmentarza.** Informację taką umieszczamy na części przekazu bankowego opatrzonej nagłówkiem **„Tytułem:"**

A oto konto bankowe:

Towarzystwo Opieki nad Zabytkami
Ul. Agrykoli 1, 00-460 Warszawa

nr **81 1060 0076 0000 3300 0031 3478**

oraz informacje praktyczne:

1. Na druku wpłaty w rubryce „Tytułem" wskazujemy Społeczny Komitet Opieki nad Zabytkami Cmentarza Ewangelicko-Augsburskiego.
2. Przy rozliczaniu podatku w formularzu PIT 36 1% z pozycji **178** należy wpisać w pozycji **179**. W formularzu PIT 37 będą to odpowiednio pozycje **110 i 111**.
3. Kwota 1% od podatku musi być wpłacona **przed** złożeniem PIT w urzędzie skarbowym.
4. Pokwitowanie należy zachować tak jak wszystkie inne dokumenty będące podstawą rozliczeń.

Za gotowość wsparcia działań naszego Komitetu z góry dziękujemy, tym bardziej że jak na razie rozwiązanie takie jest jednym z nielicznych sposobów wsparcia inicjatyw związanych z ewangelicyzmem. Dla bardziej dociekliwych urzędów skarbowych podajemy również numer krajowego rejestru sądowego TOnZ: krs 0000 13 15 82 z dnia 20.10.2004 r.

M.Ch.

Stacja Diakonijna Parafii Ewangelicko-Augsburskiej

75-506 Koszalin
Mireckiego2

Tel. (0-94) 345-11-49
Faks. (0-94) 345-11-49
E-mail: izaglowka@poczta.onet.pl
www.luteranie.pl/koszalin
Nip 669-22-19-426

BZ WBK 02 1090 2646 0000 0006 5802 6835

Koszalin, 09. 01. 2006

Ks. dr Włodzimierz Nast.
Pani Magdalena Brzóska
Parafia Ewangelicko-Augsburska
Św. Trójcy w Warszawie

W imieniu ks. Janusza Staszczaka, naszych parafian i dzieci pragnę złożyć serdeczne podziękowania za tak wspaniałe zaangażowanie Waszej parafii w naszą akcję świątecznej pomocy dzieciom z Koszalina i okolic.

Przekazane przez Was środki finansowe zostały wykorzystane na zakup słodyczy i artykułów szkolnych.

Wszystkie podarunki sprawiły ogromną radość obdarowanym. Mamy nadzieję, że również Państwo czyli wszyscy ci, dzięki którym świąteczne obdarowanie stało się możliwe, odczujecie miłe ciepło w sercach.

Jeszcze raz przekazuje serdeczne podziękowania za okazaną życzliwość i pomoc.

Z życzeniami Bożego Błogosławieństwa, obfitości łask Bożych w Nowym 2006 Roku, dla całej Waszej Parafii

Izabela Główka
Stacja Diakonijna

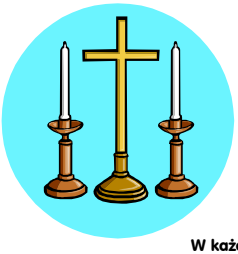

NABOŻEŃSTWA

Kościół Św. Trójcy

pl. Małachowskiego 1

nabożeństwa niedzielne: nabożeństwo komunijne: godz. 10^{30}

W każdą niedzielę podczas nabożeństwa odbywa Szkółka Niedzielna (w pomieszczeniu nad zakrystią), oraz zajęcia w Przedszkolu Parafialnym (w sali parafialnej przy ul. Kredytowej 4)

Kaplica EOD „Tabita"

Konstancin-Jeziorna, ul Długa 43

Nabożeństwa niedzielne: godz. 11^{00}

Kościół we Włochach

ul. Cietrzewia 22

nabożeństwa w pierwszą, trzecią i czwartą niedzielę miesiąca - godz. 10^{00}

POLECAMY:

- 🕮 "Był wśród nas... W 25. rocznicę śmierci ks. bpa Andrzeja Wantuły" , Ustroń 2001
- 🕮 "Łączyć w imię Boga, zbiór ekumenicznych modlitw i rozważań o modlitwie", Warszawa 2000
- 🕮 „ Ewangelicy warszawscy w walce o niepodległość Polski w latach drugiej wojny światowej" - praca zbiorowa pod redakcją Aliny Janowskiej, Warszawa 1997
- 🕮 "Wyznanie augsburskie (Konfesja Augsburska) z 1530 roku. 95 tez ks. Marcina Lutra z 1517", wydawnictwo „Augustana"
- 🕮 Renata Popkowicz-Tajchert, Mieczysław Szczepański – „Zabytkowe kościoły Warszawy XIII-XIX w." Wydawnictwo Ornament, Warszawa 2000;
- 🕮 Tadeusz Stegner „Bóg, protestantyzm, Polska – Biografia pastora Leopolda Otto (1819-1882)", Wydawnictwo UG, Gdańsk 2000
- 🕮 Karol Karski „Protestanci i ekumenizm. Wkład spadkobierców Reformacji w dzieło jedności" ChAT, Warszawa 2001
- 🕮 Jan Szturc, „Ewangelicy w Polsce, słownik biograficzny XVI-XX w.", Bielsko-Biała 1998.
- 🕮 Herbert Brokering, „Myślę o Tobie, duszpasterskie listy o nadziei i uzdrowieniu", Bielsko-Biała 1999,

● 🕮 Tadeusz Wegener, „Juliusz Bursche biskup w dobie przełomów”, Bielsko-Biała 2003,
● 🕮 Henryk Czembor, „Każdy dzień ze Słowem Bożym”
● 🕮 Regina Witt, Joanna Lossow... “Sługa Słowa Bożego i Jedności Chrześcijan – w 25 rocznicę śmierci ks. Zygmunta Michelisa”- Warszawa-2003
● 🕮 ks. Jan Motyka, „Bóg i my. W kogo i w co wierzymy”.
● 🕮 Aleksandra Błahut-Kowalczyk, „Otulić się Tobą Panie...”
● 🕮 T. Sjödin, „Dostrzec wiecej”
● 🕮 ”Połączeni chlebem Słowa, wybór kazań ekumenicznych z lat 1982-2003”, Warszawa 2003
● 🕮 Bp Karol Kotula, „Od marzeń do ich spełnienia, wspomnienia z lat 1884-1951”
● 🕮 „Kalendarz Ewangelicki 2006” wyd. Augustana, cena 15 zł
● 🕮 Z biblią na co dzień *Nie opuszczę cię*; wyd. Augustana; cena 7 zł

❋❋❋

♬ Płyta CD „PRZEBOJE KLASYKI NA SKRZYPCE I ORGANY”, Janusz CHOIŃSKI –skrzypek i tenor naszego chóru parafialnego, przy akompaniamencie Zbigniewa Ładysza (syna znanego śpiewaka operowego)
♬ Płyta CD „Koncert g-moll na organy i orkiestrę oraz utwory organowe wybitnego kompozytora przełomu XIX i XX w. Mieczysława Surzyńskiego” – na organach kościoła Św. Trójcy w Warszawie gra Jerzy Dziubiński z towarzyszeniem Polskiej Orkiestry Radiowej pod dyr. Jacka Rogali
♬ Płyta CD Chóru Młodzieżowego Parafii w Jastrzębiu Zdroju, który śpiewał w naszej Parafii w ubiegłym roku (dochód z tej płyty przeznaczony będzie na sprzęt nagłaśniający dla chóru)

❀❀❀

Polecamy także karty przedstawiające nasz kościół w połączeniu z reprodukcjami z okresu przedwojennego

CHRZEŚCIJAŃSKIE DROGI

Od ćwieków przez kończyny zabitych w krzyża drewno,
zwalczania zła – minęły dwa milenia.
Przez wojny krzyżowe, stosy, klątwy – na pewno
prześwituje nadzieja wiary zrozumienia – Ekumenia.

Nowy Testament zostawiłeś, Panie Jezu Chryste,
spisany przez tych, którym zaufałeś.
W twoim Kościele wszystko miało być czyste,
bo siebie samego wraz z Duchem Świętym nam ofiarowałeś.

Odkupiłeś nas, Panie, nauczając, jak kochać,
pokazałeś, jak modlić się, by trwać przy Dekalogu,
jak żyć, by słabsi przestali szlochać.
Objawiłeś nam prawdę o Ojcu i Bogu.

Wewnątrz Kościoła Twego oznaczonego chrztem i komunią
na użytek człowieka kaplic żeśmy nabudowali,
wyznań, które równie szczerze wierzą
i nad którymi Twoja stała Jasność się pali.

Tratujemy się w drodze do Ciebie,
szafując jak krwią osądami swymi!
Niepomni na pokorę - prawdę o winie i chlebie
i obietnicę, że ostatni mają być pierwszymi.

„Umiesz słuchać, więc widzisz" – biblijny werset cenny.
Na niebie i ziemi wszystko dziś szybko się zmienia.
W miłosierdziu swym, Boże, jeden pozostajesz niezmienny.
Wspólna droga do Ciebie? – Ekumenia?

Jak trudno wypełnić sedno słów Pisma niepojęte:
„Sprawiedliwy z wiary żyć będzie".
Spraw Ducha Świętego mocą, Panie Jezu,
Byśmy do Ciebie zgodnie biegli i zawsze, i wszędzie.

Edmund Weikum

Warszawa, 5 lutego 2002 r.

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Św. Trójcy:
✉ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa,
☎(0-22)827-68-17, fax: (0-22) 827-86-37
Adres internetowy: **www.luteranie.pl/warszawa-trojca**
e-mail: **warszawa-trojca@luteranie.pl**
konto bankowe: Nr 48 1020 1156 0000 7802 0056 1654
kancelaria parafialna czynna codziennie z wyjątkiem sobót:
wtorki, czwartki, piątki: w godz. 9^{00}-14^{00}
poniedziałki, środy: w godz. 14^{00}-18^{00}
w niedziele: po nabożeństwie

Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:
✉ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎(0-22)632-1014
Kancelaria cmentarna czynna z wyjątkiem sobót i niedziel:
W godz. 10^{00}-15^{00}

Ewangelicki Ośrodek Diakonii„Tabita”
✉ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,
faks: (0-22)737-64-56,
☎90-22)737-64-00 (sekretariat); (0-22)737-64-01 (dyrektor);
(0-22)737-64-04 (recepcja); 804-71-60
Konto bankowe: Nr 80 1140 1010 0000 3075 1900 1001

Biuro Rozbudowy EOD „Tabita”:
✉ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa, ☎(0-22)827-89-18

Kościół Filialny Warszawa-Włochy:
✉ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa, ☎(0-22)863-77-86

❖❖❖

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego
✉ul. Puławska 2A; 02-566 Warszawa; ☎ (0-22)849-77-05
fax: (0-22)848-10-58
Adres internetowy: www.luteranie.pl/warszawa-pulawska
e-mail: pulawska@luteranie.pl

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks. dr Włodzimierz Nast.
Rysunek kosciola na okładce: Joanna Tiunin